ତେଜା ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଇତ୍ୟାଦି

ବନାମ

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 1,1995

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ବି.ଏଲ. ହଂସାରିୟା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ପଞ୍ଜାବ ସହର ଉନ୍ନତି ଅଧିନିୟମ 1922: ଧାରା 36,38,41 ଏବଂ 79 (2)(a)

ବିକାଶ ନ୍ୟାସ – 'ବିକାଶ-ସହ-ଗୃହ ନିର୍ମାଣ ଆବାସନ ଯୋଜନା' – ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ – ପ୍ରକାଶନ – ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଆପତ୍ତି ଶୁଣିବା ପରେ ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଯୋଜନାର ପରିବର୍ତ୍ତନ – ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଲେ ଯେ ସଂଶୋଧିତ ଯୋଜନାକୁ ପୁନଃ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ।

ବିଜ୍ଞପ୍ତି - ବିକାଶ ଯୋଜନା - ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ପାଇଁ – ଯଦି ଜମିରେ ଏକାଧିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥ ଅଛି, ତେବେ ସହମାଲିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏଙ୍କୁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରିବା, ଅନ୍ୟ ସହମାଲିକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ସୂଚନା ଜାରି ବୋଲି ଗଣାଯାଏ।

24 ମାର୍ଚ୍ଚ 1976ରେ ଲୁଧିଆନା ଉନ୍ନତି ନ୍ୟାସ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ଏକ ବିକାଶ-ସହ-ଗୃହ ନିର୍ମାଣ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲା, ଯାହାକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । ଏହି ନ୍ୟାସ ଆପତ୍ତି ଶୁଣିବା ପରେ 24 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1976ରେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଭାବେ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ସଂଶୋଧନ କରି ଏକ ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲା । ଅନୁମୋଦିତ ଯୋଜନା 2 ଜୁଲାଇ 1976 ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଏବଂ ସରକାର ପଞ୍ଜାବ ସହର ଉନ୍ନୟନ ଅଧିନିୟମ, 1922 ର ଧାରା 41 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ କିଛି ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ରାଜ୍ୟ ଓକିଲଙ୍କ ସହମତି କ୍ରମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଏକ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଏହି ଯୋଜନାକୁ କେବଳ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ରାୟର ଅନୁପାତ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆବଦ୍ଧିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ରାୟ ଦେଇଥିଲେ । ସମ୍ପୃକ୍ତ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ତଥ୍ୟ ସମାନ ।

ଏହି ଅଦାଲତରେ କରାଯାଇଥିବା ଏହି ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ (1) ଏହି ଯୋଜନା ଅଧିନିୟମ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅନୁଚିତ ଥିଲା କାରଣ (a) ଅଧିନିୟମର

ଧାରା 41 (3) ଅନୁଯାୟୀ ସଂଶୋଧିତ ଯୋଜନାର କୌଣସି ପୁନଃ ପ୍ରକାଶନ ହୋଇନଥିଲା; (b) ଧାରା 36 ଏବଂ 38 ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସୂଚନା ବିଷୟରେ କହିଥାଏ କିନ୍ତୁ ସହ-ମାଲିକଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇ ନାହିଁ; ଏବଂ (2) ଯେହେତୁ 1922 ଅଧିନିୟମର ଧାରା 36 ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, 1894 ର ଧାରା 4 (1) ସହ ସମାନ;

ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ରାୟ ଦେଲେ : 1. ପଞ୍ଜାବ ସହର ଉନ୍ନୟନ ଅଧିନିୟମ, 1922 ରେ ସଂଶୋଧିତ ଯୋଜନାର ପୁନଃ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ। ସେହି ଦିଗରେ ତ୍ରୁଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ । ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ନ୍ୟାସକୁ ଏହି ଯୋଜନା ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରକାଶନକୁ ଏପରି ଢାଞ୍ଚାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶନ ତାରିଖ ଠାରୁ ତିରିଶ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଆପତ୍ତି ପ୍ରସ୍ତାବ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇପାରିବ । ଆପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପରେ, ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ, ନ୍ୟାସ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେତେବେଳେ ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଏ ଏବଂ ଯୋଜନାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଅନୁମୋଦିତ ଯୋଜନାର ପ୍ରକାଶନର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ତେଣୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଯୋଜନାକୁ ଅଧିନିୟମ 36 ଏବଂ 38 ଅନୁଯାୟୀ ପୁନଃ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ।

2. ଯଦି ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଜମିରେ ଏକାଧିକ ସହ-ମାଲିକଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥ ଥିବ, ତେବେ ଅନ୍ୟ ସହ-ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ସୂଚନା ପଠାଇବା ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସୂଚନା ନଦେବା ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯୋଜନାକୁ ଅବୈଧ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ଧାରା 38 ଏବଂ ଧାରା 79 (2)(a) କୁ ମିଳିତ ଭାବେ ପଢ଼ିଲେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଯିବ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଅଧିନିୟମରେ ଅନ୍ୟଥା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ସୂଚନା ଆଦିରେ ଜଣଙ୍କୁ ଦିଆଯାଉଥିବା ସୂଚନା ହେଉଛି ସହ-ମାଲିକଙ୍କୁ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଦିଆଯାଉଥିବା ସୂଚନା ଏବଂ ଏହା ଏକ ବୈଧ ସୂଚନା । ଧାରା 38ରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହାଯାଇ ନାହିଁ ଯେ ଯଦି ଅଧିଗ୍ରହଣଧୀନ ଜମିରେ ଏକାଧିକ ସହ-ମାଲିକଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ରହିଛି, ତେବେ ସମସ୍ତ ମାଲିକଙ୍କୁ ସୂଚନା ଜାରି କରାଯିବ । ଧାରା 38 ର ଉପଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (a) ଉପରେ ଭରସା କରି ଏହି ଯୁକ୍ତି ଦେବା ଯେ ସେଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ "ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି" ସମସ୍ତ ସହମାଲିକଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ଏବଂ, ସେହିହେତୁ, ସମସ୍ତ ସହମାଲିକଙ୍କୁ ପୃଥକ ଭାବରେ ସୂଚନା ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏହି ଧାରଣା ଭୁଲ । ଧାରା 38 ର ଉପଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (a) ଯାହାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖେ, ତାହା କେବଳ ଏହା ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଯେ ନ୍ୟାସ ଯେଉଁ ଜମିକୁ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ସେହି ଜମିର ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀ କାହାକୁ ମନେ କରାଯାଉଛି । ଏହାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିଲେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ, ଉପରୋକ୍ତ ଖଣ୍ଡଟି ସୂଚନା

ଜାରି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁନାହିଁ; ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଧାରା 79(2)(a) ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଛି ।

4. ତେଣୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ବିଧାନସଭା ନିଜେ ସହ-ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଅବଗତ ଥିବାରୁ, ନ୍ୟାସକୁ ଜଣେ ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେବା, ଜାରି କରିବା କିମ୍ବା ପରିବେଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକାର ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏପରି ଭାବେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନା ବୈଧ ଏବଂ ଆଇନସମ୍ମତ ବୋଲି ଗଣାଯାଏ । ଏପରିକି ଆଇନଗତ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହମାଲିକ ଅବଶ୍ୟ ଜମିରେ ବସବାସ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ଜମି ଚାଷ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ତାଙ୍କର ବାସ୍ତବ ଦଖଲ ଥାଏ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଶିକ୍ଷା କିମ୍ବା ବୃତ୍ତିଗତ ଚାକିରି ଇତ୍ୟାଦି କାରଣରୁ ସେ ଅନ୍ୟତ୍ର ରହିପାରନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନେ ଜାରି ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇନପାରନ୍ତି । ଏହି ପରିସ୍ଥିତି ପ୍ରତି ସଚେତନ ଥିବାରୁ ବିଧାନସଭା ଏହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଯତ୍ନବାନ ହୋଇଛି ଯେ ଯଦି ଏକାଧିକ ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କର ଜମିରେ ସ୍ୱାର୍ଥ ଥାଏ ଏବଂ ସହ-ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଏ, ତେବେ ଜଣଙ୍କୁ ସୂଚନା ଜାରି କରିବାକୁ ସମସ୍ତ ସହ-ମାଲିକଙ୍କ ସୂଚନା ଜାରି କରିବା ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ।

ଧାରା 40 ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ତିନି ବର୍ଷର ଅବଧି କେବଳ ଧାରା 36 ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ତାରିଖରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ, ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ତାରିଖରୁ ନୁହେଁ । ଯଦିଓ ଯୋଜନାଟି 21 ଜୁନ୍ 1976 ରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହା 2 ଜୁଲାଇ 1976 ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାରୁ, ସୀମାବଦ୍ଧତା 2 ଜୁଲାଇ 1976 ଠାରୁ ଗଣନା ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଏବଂ ସରକାର ଏହାକୁ ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ, ଅର୍ଥାତ 28 ଜୁନ୍ 1979 ରେ ଅନୁମୋଦନ କରିଦେଲା । ତେଣୁ ଏହା ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ।

ଭଟିଣ୍ଡା ଉନ୍ନତି ଟ୍ରଷ୍ଟ ବନାମ *ବଲୱନ୍ତ ସିଂହ, ଏ.ଆଇ.ଆର.* (1992) ଏସସି 2214, ପ୍ରୟୋଗଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 201-206/1991

ଦେୱାନୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 5873 /1985, 5772 /1981, 3124 /1987, 5772 /1981, 3285 /1986 ଏବଂ 411/1986 ରେ ଚଣ୍ଡିଗଡ଼ସ୍ଥିତ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଜୁଲାଇ 31,1989, ଜାନୁଆରୀ 3,1989 ଏବଂ ଜୁନ୍ 1,1989 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଯଥାକ୍ରମେ ।

ଉପସ୍ଥିତ ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଓ. ପି. ଶର୍ମା, କେ. ଆର. ଗୁପ୍ତା, ବିବେକ ଶର୍ମା, ଶ୍ରୀ ନମିଲା ଶର୍ମା, ଅଶୋକ ସୁଦାନ, ଆର. ସି. ଗୁବ୍ରେଲେ, ଅଶୋକ ମାଥୁର, ସଞ୍ଜୟ ସରୀନ, ଶ୍ରୀ ନୀଲମ ଶର୍ମା, ଉମା ଦତ୍ତ, ଟି. ସି. ଶର୍ମା, ସୁଶ୍ରୀ ଏସ. ସରନୀ, ସଞ୍ଜୟ ବଂଶଲ ଏବଂ ଜି. କେ. ବଂଶଲ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ଫୈସଲା ଏକ ସାଧାରଣ ରାୟରେ ହୋଇଥାଏ କାରଣ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ସାଧାରଣ ଆଇନର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥାଏ । C.A. ସଂଖ୍ୟା 202-03/91 ରେ ଥିବା ମୂଳ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ଯାହା ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ, ସେଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନପ୍ରକାର:

ଲୁଧିଆନାର ଉନ୍ନତି ନ୍ୟାସ ଲୁଧିଆନାର ସିଦ୍ଧବନ କେନାଲ ବାହାରେ ପାଖୋୱାଲ ରାସ୍ତାର ଡାହାଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ 'ବିକାଶ-ସହ-ଗୃହ ନିର୍ମାଣ ଯୋଜନା' ନାମକ ଏକ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲା ଯାହା 24 ମାର୍ଚ୍ଚ 1976 ରେ ସଂକଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟା 28 ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା । ପଞ୍ଜାବ ସହର ଉନ୍ନତି ଆଇନ, 1922 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଅଧିନିୟମ') ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରିବା ପରେ, ଜୁନ୍ 28, 1979 ରେ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଆଇନର ଧାରା 41 ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ କରା ଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ 'ସୁନ୍ଦର ସିଂହ ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ (W.P. ସଂଖ୍ୟା 3056/82)' ମାମଲାରେ ଉକ୍ତ ଯୋଜନାର ସଠିକତାକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ । 9 ଫେବୃଆରୀ 1984 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟରେ, ପଞ୍ଜାବ ଓ ହରିୟାଣା *ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇ ଜଣିଆ* ଖଣ୍ଡପୀଠ, *ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷର ପ୍ରତିନିଧି* ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକୃତି ଆଧାରରେ, ସେଠାରେ ଥିବା ଦରଖାସ୍ତକାରୀମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉକ୍ତ ଯୋଜନାକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଜନାକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, ଯେ ସରକାର ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଯୋଜନାଟି ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯୋଜନାଠୁ ଭିନ୍ନ ଥିଲା; ଧାରା 36 ଓ 38 ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ସୂଚନାମାନ ଜାରି କରାଯାଇନଥିଲା; ଯୋଜନାକୁ ଅନ୍ତିମ ରୂପ ଦେବାରେ କରିବାରେ ଅତ୍ୟଧିକ ବିଳମ୍ବ ଘଟିଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ ସମଗ୍ର ଯୋଜନାକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଏହି ସମସ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖଣ୍ଡନ କରିଥିଲେ । ସୁନ୍ଦର ସିଂହଙ୍କ ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତିର ପ୍ରଭାବ ଉପରେ, ଦୁଇ ଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ରାଜ୍ୟପକ୍ଷ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକୃତି ଆଧାରରେ ଥିଲା ଯେ ଧାରା 36 ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରକାଶନ ତାରିଖରୁ ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଯୋଜନାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ଯାହା ଆଇନଗତ ଏବଂ ବାସ୍ତବିକ ଭାବରେ ସଠିକ୍ ନୁହେଁ, ତେଣୁ ଏଥିରେ ଥିବା ଅନୁପାତ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଆବଦ୍ଧିତ କରେ ନାହିଁ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 3124/81 କୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା 1 ମାର୍ଚ୍ଚ

1979 ର ଆପତ୍ତିକର ଆଦେଶରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ସମାନ ତଥ୍ୟ ରହିଛି ।

ଶ୍ରୀ ଓ. ପି. ଶର୍ମା, ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଉପସ୍ଥିତ ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉଠାଇଥିବା ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟି ଯୁକ୍ତିକୁ ପୁନଃଉତ୍ଥାପନ କରିବା ସମୟରେ, ଦୃଢ ଭାବରେ ଏହା ଦାବି କଲେ ଯେ ଏକ ଅଂଶୀଦାରଙ୍କୁ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରାଯିବା ସମସ୍ତ ମାଲିକଙ୍କୁ ନୋଟିସ୍ ଜାରି ହେବା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଅନ୍ୟ ତିନିଜଣ ମାଲିକଙ୍କୁ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ଭାଇ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁନଥିଲେ । ଧାରା 36 ଏବଂ 38 ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସୂଚନା ବିଷୟରେ ସୂଚାଇଥାଏ । ସମସ୍ତ ସହ-ମାଲିକଙ୍କୁ ଜାରି ନକରିବା ସମଗ୍ର ଯୋଜନାକୁ ଅବୈଧ ଓ ନିଷ୍କ୍ରିୟ କରିଦେଉଛି । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ପରାମର୍ଶଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ବିରୋଧ କରାଯାଇଛି ।

ତେଣୁ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯୋଜନା ଓ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଯୋଜନା ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ରହିଛି କି ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନଥି ଆଣିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ନଥି ଯାଞ୍ଚ କରିବା ପରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କଲେ ଯେ, ଉକ୍ତ ଯୋଜନା "ଲୁଧିଆନାର ସିଧୱାନ୍ କେନାଲ ପରେ ପଖୋୱାଲ ରାସ୍ତାର ଡାହାଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା ବିକାଶ ତଥା ଆବାସ ଯୋଜନା" ସହ ଜଡ଼ିତ ଥିଲା । ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ପାଳନ କରିବା ପରେ, ସେହି ଯୋଜନାକୁ ବୋର୍ଡ୍ ଦ୍ୱାରା 7 ମେ 1979 ରେ ପାରିତ କରାଯାଇଥିବା ସଂକଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟା 66 ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦନ କରାଗଲା ଏବଂ ପରେ ସରକାରୀ ମଞ୍ଜୁରି ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅନୁମୋଦିତ ଯୋଜନା ଜୁଲାଇ 2,1976 ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସରକାର ଜୁଲାଇ 1,1979 ରେ ଧାରା 41 ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ଉପନୀତ ହେଲେ ଯେ ଯୋଜନାର ପରିଚୟକୁ ନେଇ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ କିମ୍ବା ଅସଙ୍ଗତି ନାହିଁ।

ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଶ୍ରୀ ଓ. ପି. ଶର୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ହେଲା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ ନ୍ୟାସ ଯୋଜନାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲା ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଯୋଜନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା; ତେଣୁ ଆଇନର ଧାରା 41(3) ର ପ୍ରୟୋଗରେ, ଧାରା 36 ଅନୁସାରେ ଯୋଜନାର ପୁନଃପ୍ରକାଶନ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉନଥିଲା । ଏହିପରିସ୍ଥିତିରେ, ଯୋଜନାଟି ଆଇନଗତ ଭାବେ ଅବୈଧ । ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ମନେ କରୁନାହୁଁ । ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ, ଏହି ନ୍ୟାସ ନିଜେ ଆପତ୍ତି ଶୁଣିବା ପରେ 1979 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 24 ତାରିଖରେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିବା ଯୋଜନାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ କରି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ମଞ୍ଜୁରି ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲା । ଧାରା 36 ଏବଂ 38 ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ସୂଚନାଗୁଡିକ ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ରୂପରେ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିବା ଯୋଜନା ସହ ଜଡିତ । ସଂଶୋଧିତ ଯୋଜନାର ପୁନଃ ପ୍ରକାଶନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ନାହିଁ । ସେହି ଦିଗରେ ତ୍ରୁଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ । ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ନ୍ୟାସକୁ

ଏହି ଯୋଜନା ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରକାଶନକୁ ଏପରି ଢାଞ୍ଚାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶନ ତାରିଖ ଠାରୁ ତିରିଶ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଆପତ୍ତି ପ୍ରସ୍ତାବ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇପାରିବ। ଯଦି କୌଣସି ଆପତ୍ତି ଆସେ ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ ନ୍ୟାସ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରେ। ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯୋଜନାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଅନୁମୋଦିତ ଯୋଜନାର ପ୍ରକାଶନର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ।ଧାରା 40 ର ଉପଧାରା (1) ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ନ୍ୟାସ ଯୋଜନାକୁ ବାତିଲ୍ କରିପାରେ କିମ୍ବା ନ୍ୟାସ ଯେପରି ଆବଶ୍ୟକ ମନେ କରେ, ସେପରି ସଂଶୋଧନ ସହିତ ଯୋଜନାର ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଆବେଦନ କରିପାରେ।"ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଯୋଜନାକୁ ଆଇନର ଧାରା 36 ଓ 38 ଅନୁଯାୟୀ ପୁନଃପ୍ରକାଶିତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ।

ଏହା ପରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାରିକୁ ସୂଚିତ କରାଯାଇନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଧାରା 36 ଏବଂ 38 ର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରାଯାଇନାହିଁ। ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ମନେ କରୁନାହୁଁ। ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ନଥି ଆଣିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ସମନ୍ ଇତ୍ୟାଦି ନଥି ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପରେ, ତଥ୍ୟ ରୂପେ ଏହା ପାଇଲେ ଯେ ଅର୍ଜିଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1, 4 ଏବଂ 6 ଛାଡି ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା। ସେମାନଙ୍କ ଭାଇ ସୁଖଦେବ ସିଂହ, ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 5 ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚନା ପଠାଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀ । ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇଛି। ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ରାଜପତ୍ର ବିଜ୍ଞପ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ରଖାଯାଇଛି ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖାଇବ ଯେ ଧାରା 36 ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ବିଜ୍ଞପ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ରାଜ୍ୟ ରାଜପତ୍ରରେ ଜୁଲାଇ 2, 1976, ଜୁଲାଇ 9, 1976 ଏବଂ ଜୁଲାଇ 16, 1976 ରେ ଲଗାତାର ତିନି ସପ୍ତାହ ଏବଂ ସମାନ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା। ସ୍ଥାନୀୟ ଖବରକାଗଜ 'ଟ୍ରିବ୍ୟୁନ୍'ରେ ଯଥାକ୍ରମେ ଜୁଲାଇ 3,1976, ଜୁଲାଇ 10,1976 ଏବଂ ଜୁଲାଇ 17,1976 ରେ ଏହି ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। ତେଣୁ, ଉପ-ଦଫା (3) ଏବଂ ଧାରା 36 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇଛି। ଯେପରି ଦେଖାଯାଇଛି, ଧାରା 38 ଅନୁଯାୟୀ ସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇଛି, କେବଳ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1,4 ଏବଂ 6 ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 10, ବିକ୍ରମ ସିଂହଙ୍କ ଭାଇ ତଥା ତାଙ୍କ ସହମାଲିକ କର୍ତାର ସିଂହଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ତିନି ଜଣଙ୍କୁ ସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ ଧାରା 38 ଅନୁଯାୟୀ ଉପରୋକ୍ତ ଚାରିଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇଛି।

ତେଣୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ ଜଣେ ସହମାଲିକଙ୍କ ଉପରେ ସୂଚନା ଅନ୍ୟ ସହମାଲିକଙ୍କ ଉପରେ ସୂଚନା ଅଟେ କି?ନିର୍ବିବାଦ ଭାବେ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1,4,5 ଏବଂ 6 ଭାଇ ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନେ ସହ-ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି। ସେହିଭଳି, ବିକ୍ରମ ସିଂ ଏବଂ କର୍ତାର ସିଂ ଭାଇ ଏବଂ ସହ-ମାଲିକ

ଅଟନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ଶର୍ମା ବାରରେ କହିଥିଲେ ଯେ ଭାଇମାନେ ପରସ୍ପର ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଳିତ ଭାବେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସମାନ ଓକିଲଙ୍କୁ ନିୟୋଜିତ କରିଛନ୍ତି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚିତ କରିବ ଯେ ସେମାନେ ଏକାଠି କାମ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଶତ୍ରୁତାପୂର୍ଣ୍ଣ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଏକ ବାହାନା ମାତ୍ର।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଧାରା 38 (1) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନ୍ୟାସର ଯଥାର୍ଥ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କାରଣ ଅଛି ଯେ ସେ ଯୋଜନା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମୟରେ ହାସଲ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କୌଣସି ଅଚଳ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ କିମ୍ବା ଭରଣପୋଷଣକାରୀ, ତାଙ୍କୁ ଏହି ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 79 (2) ରେ ସହମାଲିକଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେବାର ପ୍ରାବଧାନ ରହିଛି । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଜାରି ହୋଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୂଚନା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଲ୍ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସୂଚନା, ଯଦି ଏହା ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇ ନଥାଏ, ତେବେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି କୋଠା କିମ୍ବା ଜମିର ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ସୂଚନା ଜାରି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କିମ୍ବା ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ସମୟରେ ପ୍ରଦାନ କିମ୍ବା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯିବ,ଏଥିରେ ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କ ନାମ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହି ଆଇନରେ ଅନ୍ୟଥା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇ ନଥିବା ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହାର ସେବା ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇ କିମ୍ବା ଟେଣ୍ଡର କରି କିମ୍ବା ଡାକ ଦ୍ୱାରା ପଠାଇ, କିମ୍ବା ଯଦି "ଏକରୁ ଅଧିକ ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀ ଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଯେକୌଣସି ଜଣଙ୍କୁ" କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯିବ । ତେଣୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ବିଧାନସଭା ନିଜେ ସହ-ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଅବଗତ ଥିବାରୁ, ନ୍ୟାସକୁ ଜଣେ ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେବା, ଟେଣ୍ଡର କରିବା କିମ୍ବା ପରିବେଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକାର ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏପରି ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ ଆଇନଗତ ଏବଂ ବୈଧ ସୂଚନା। ଆଇନର ନୀତି ଅନୁସାରେ ମଧ, ଏହା ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହ-ମାଲିକ ଜମି ଦଖଲରେ ନଥାଇପାରନ୍ତି କିମ୍ବା ଜମି ଚାଷ କରୁ ନଥାଇପାରନ୍ତି କିମ୍ବା ପ୍ରକୃତ ଦଖଲରେ ନଥାଇପାରନ୍ତି । ଶିକ୍ଷା କିମ୍ବା ବୃତ୍ତିଗତ ଚାକିରି ଇତ୍ୟାଦି କାରଣରୁ ସେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ରହିପାରନ୍ତି। ତେଣୁ, ସେମାନେ ସେବା ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ନଥାଇପାରନ୍ତି। ଏହି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବିଧାନସଭା ଧ୍ୟାନ ଦେଇଛି ଯେ ଯଦି ଏକାଧିକ ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କର ଜମି ଉପରେ ଆଗ୍ରହ ଥାଏ ଏବଂ ସହ-ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଏ, ତେବେ ଗୋଟିଏ ସହମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେବାକୁ, ସମସ୍ତ ସହମାଲିକଙ୍କୁ ସୂଚିତ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ।

ଶ୍ରୀ ଶର୍ମା ଯୁକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି ଯେ, ଯଦି ଅଧିନିୟମରେ ଏହି ପ୍ରକାର ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦିଆଯାଇନଥାନ୍ତା, ତେବେ କେବଳ ଧାରା 79(2)(a) ର ସୁବିଧା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ; କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ଧାରା 38 ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ପ୍ରଦାନ କରିଛି, ଧାରା 79(2)(a) ର ସୁବିଧା ଉପଲବ୍ଧ

ହୋଇନାହିଁ । ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ମନେ କରୁନାହୁଁ । ଏହି ଧାରାଗୁଡ଼ିକର ମିଳିତ ପଠନ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନୁମାନ କରିବ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଅଧିନିୟମରେ ଅନ୍ୟଥା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ଜଣଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସୂଚନା ଇତ୍ୟାଦି ସହ-ମାଲିକଙ୍କ ପ୍ରତି କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏକ ସୂଚନା ଏବଂ ଏକ ବୈଧ ସୂଚନା । ଧାରା ୩୮ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ କହିନଥିଲା ଯେ, ଯଦି ଏକ ଭୂମିରେ ଏକରୁ ଅଧିକ ସହମାଲିକଙ୍କର ରୁଚି ରହିଛି, ତେବେ ସମସ୍ତ ସହମାଲିକଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦିଆଯିବ । ଧାରା ୩୮ ର ଉପ-ଧାରା (1) ର ଧାରା (a) ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା "ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି" ସମସ୍ତ ସହ-ମାଲିକଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବେ ଏବଂ ତେଣୁ, ସମସ୍ତ ସହ-ମାଲିକଙ୍କ ଉପରେ ସୂଚନା ଜାରି କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି କରିବା ଭୁଲ ଧାରଣା ଅଟେ । ଏହା ମନେ ରଖିବା ଯୋଗ୍ୟ ଯେ, ଧାରା ୩୮ ର ଉପଧାରା (1)ର ଖଣ୍ଡ (a) ନ୍ୟାସକୁ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଅଧିକାର ଦିଏ, ଯାହାଙ୍କୁ ନ୍ୟାସ ଯଥାପୂର୍ବକ ତଦନ୍ତ କରି ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ଅଚଳ ସଂପତ୍ତିର ମାଲିକ କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀ । ମାଲିକାନା କିମ୍ବା ଦଖଲକାରୀ ସମ୍ପର୍କରେ ବିଶ୍ୱାସ ଗଠନ କରିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା, ସହମାଲିକ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାକୃତିକ ଭାବେ ସୂଚନା ଦେବା ପ୍ରକ୍ରିୟାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଭିନ୍ନ । ଧାରା ୩୮ ର ଉପଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (a) ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ନ୍ୟାସ ଯେଉଁ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ସେହି ଜମିର ମାଲିକ କିମ୍ବା ଅଧିବାସୀ କିଏ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଉଛି ତାହା ଖୋଜିବା ମାତ୍ର । ଯଦି ଏହାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖାଯାଏ, ତେବେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ, ଉପରୋକ୍ତ ଧାରା ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ନୁହେଁ, ଯାହାକି ଧାରା 79(2)(a) ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ।

ଏହିପରି, ଆମେ ମନେ କରୁଛୁ ଯେ ଅଧିଗୃହୀତ ଜମିରେ ଯଦି ଅନେକ ଲୋକଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥ ରହେ, ତେବେ ସହ-ମାଲିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଜଣଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇଲେ, ତାହା ଅନ୍ୟ ସହ-ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଥିବା ବୋଲି ଗଣାଯିବ । ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1, 4 ଏବଂ 6 ଏବଂ ବିକ୍ରମ ସିଂହଙ୍କ ଉପରେ ସୂଚନା ଜାରି ନ କରିବା ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯୋଜନାକୁ ଅମାନ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହା ଏକ ବୈଧ ଯୋଜନା ।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଓକିଲ କହିଥିଲେ ଯେ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି, ଆମେ ଯାଞ୍ଚ କରିଛୁ ଏବଂ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ମାମଲା ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ବିଚାରାଧୀନ ଅଛି ।

ତେଣୁ ଉପରୋକ୍ତ ରାୟର ସଠିକତା ଉପରେ ଆମେ କୌଣସି ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉ ନାହୁଁ । ଏହା କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ସେଥିରେ ଥିବା ଅନୁପାତ ସେହି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ଥିଲା । ଯେହେତୁ ସମଗ୍ର ଯୋଜନାକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସମଗ୍ର ଯୋଜନାକୁ ଅବୈଧ ଘୋଷଣା କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ଆମେ ଦେଖୁ ନାହୁଁ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଯେହେତୁ ଧାରା 36 ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଭୂମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଆଇନ 1894 (ସଂକ୍ଷେପରେ, 'କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ') ର ଧାରା 4 (1) ସହିତ ସମକକ୍ଷ ଏବଂ ଯେହେତୁ ଏହି ଯୋଜନା ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନଥିଲା, ତେଣୁ ଧାରା 38 ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 6 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଅକାମୀ ହୋଇଗଲା ବୋଲି ଧରାଯିବ । ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ସଠିକ୍ ବୋଲି ମନେ କରୁନାହୁଁ । ଆମେ ଜାଣିପାରୁଛୁ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ନିଷ୍କର୍ଷରେ ଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଧାରା 36 ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି 2 ଜୁଲାଇ, 1976 ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଧାରା 40 (1) ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତିର ମଞ୍ଜୁରୀ 28 ଜୁନ୍, 1979 ରେ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 40 ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ତିନି ବର୍ଷର ଅବଧି କେବଳ ଧାରା 36 ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ତାରିଖରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ, ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ତାରିଖରୁ ନୁହେଁ।ଯଦିଓ ଏହି ଯୋଜନା 21 ଜୁନ, 1976 ତାରିଖରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେହେତୁ ଏହା 1976 ମସିହା ଜୁଲାଇ 2 ତାରିଖରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧତା 1976 ମସିହା ଜୁଲାଇ 2 ତାରିଖରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସରକାର ସେହି ତାରିଖଠାରୁ ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ 1979 ମସିହା ଜୁନ 28 ତାରିଖରେ ଏହାକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦେଇଥିଲେ । ଭଟିଣ୍ଡା ଉନ୍ନତି ନ୍ୟାସ ବନାମ ବଲୱନ୍ତ ସିଂହ, ଏଆଇଆର (1992) ଏସସି 2214 ରେ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଅନୁପାତର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମକୁ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ସୀମାବଦ୍ଧତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ 1991ମସିହାରେ ରାଜ୍ୟ ନିଜେ ଯୋଜନାର ଏକ ଅଂଶ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସମାନ ସୁବିଧା ପାଇବା ପାଇଁ ସମାନ ଭାବରେ ହକଦାର।ଆମେ ସେହି ଯୋଜନାକୁ ଦେଖିଛୁ ଯାହା ଉକ୍ତ ଯୋଜନା ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ନୁହେଁ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯୋଜନାକୁ ବାତିଲ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ ।

ଏହି ଆବେଦନଗୁଡିକୁ (C.A. ସଂଖ୍ୟା 201-206/91) ତଦନୁସାରେ ବାତିଲ କରାଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ପରିସ୍ଥିତିଗତ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କେବଳ ଖର୍ଚ୍ଚ ବିନା ।

C.A. ସଂଖ୍ୟା 5032/1995, S.L.P. (C) ସଂଖ୍ୟା 6734/94

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଏହି ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଟି. ଏନ୍. ଏ. ଆବେଦନଗୁଡିକ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଅନୁବାଦିକା:
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,
କଟକ ।